

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **S. K.** i **I. F. K.**

skazanych za czyny z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 26 kwietnia 2022r.

wniosku obrońcy skarżanych

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 8 września 2021r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 października 2020r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

1. uwzględnić wniosek w części dotyczącej **I. F. K.** i wstrzymać wykonanie wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 8 września 2021r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymującego w mocy w stosunku do **I. F. K.** wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 października 2020r., sygn. akt II K (...), skazujący oskarżoną na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

2. nie uwzględnić wniosku w części dotyczącej **S. K.**.

UZASADNIENIE

Wniosek obrońcy skarżanych należało uznać za zasadny jedynie w części.

Uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia jest możliwe między innymi wówczas, gdy treść wniesionej kasacji wskazuje na duże

prawdopodobieństwo zasadności podniesionego w niej zarzutu i przez to przedwczesną znaczną dolegliwość skutków wykonania kary.

W wywiezionej kasacji podniesiono zarzuty rażącego naruszenia przez Sąd Odwoławczy art. 440 k.p.k. polegającego na zaniechaniu należytego skontrolowania – poza granicami zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy – prawidłowości wyroku Sądu I instancji, mimo że Sąd I instancji dopuścił się rażącej obrazy przepisów postępowania, tj. art. 404§1-3 k.p.k., poprzez prowadzenie w dniu 4 czerwca 2020r. odroczonej rozprawy w dalszym ciągu, pomimo tego, że poprzednia rozprawa odbyła się niemal rok wcześniej, tj. w dniu 13 czerwca 2019r., co doprowadziło do rozproszenia materiału dowodowego i złamania zasady bezpośredniości (pkt IV kasacji).

Na obecnym etapie oceny wskazanego zarzutu należy uznać, że jawi się on przynajmniej jako częściowo zasadny. Ewentualne ustalenie zaistnienia uchybienia Sądu I instancji w tym zakresie mogłoby nieść za sobą poważne konsekwencje w przestrzeni gwarancji procesowych I. F. K. (w przeciwieństwie do współoskarżonego, wszystkie dowody na okoliczność popełnienia przez skazaną zarzucanych jej czynów zostały przeprowadzone na początkowym etapie postępowania dowodowego, przed przeszło rocznym odroczeniem rozprawy). Z tego też względu wniosek obrońcy należało uwzględnić w odniesieniu do tej skazanej.

Jako że sytuacja procesowa S. K. była odmienna (został on oskarżony o popełnienie większej ilości czynów, a postępowanie dowodowe co do nich przynajmniej częściowo prowadzone było bezpośrednio przed wydaniem orzeczenia końcowego), zaś żaden z pozostałych zarzutów kasacji, oceniany na obecnym etapie postępowania, nie jawił się jako oczywiście zasadny, wniosku obrońcy w powyższym zakresie nie uwzględniono.

Sam fakt złożenia kasacji i prawdopodobieństwo wykonania orzeczonej kary w pełnym zakresie przed merytorycznym jej rozpoznaniem nie może samo przez się obligować Sądu Najwyższego do uwzględnienia wniosku do wstrzymania

wykonania kary. Nie można przecież zapominać, że w sprawie zapadł prawomocny, a więc wykonalny wyrok.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.